

[Energiministeren]

nekraftbeslutningen bør ikke få indflydelse på den overordnede målsætning for dansk energiplanlægning, som stadig er en nedbringelse af afhængigheden af importeret olie.

Som nævnt vil konsekvenserne for forsyningssikkerhed, økonomi og beskæftigelse af en energiforsyning med og uden kernekraft blive belyst i den reviderede energiplan, som regeringen agter at forelægge i slutningen af 1980. Heri indgår også den analyse, regeringen har bedt det økonomiske råds formandskab arbejde i løbet af foråret 1980. Den reviderede energiplan vil således arbejde med et dobbelt sæt af forudsætninger: ét med kernekraft og ét uden kernekraft.

Den øvrige del af energiplanlægningen, som ikke har med elproduktion at gøre, vil kun indirekte blive påvirket af regeringsbeslutningen om kernekraftudsættelse. Den vil fortsat have som mål at opnå energibesparelser og at bringe så mange energikilder, herunder navnlig indenlandske, i anvendelse, som det er teknisk og økonomisk muligt, for derved at nedbringe afhængigheden af importeret olie.

Lad mig benytte denne debat som anledning til at gennemgå de vigtigste opgaver for de kommende år.

Der er ingen som helst tvivl om, at såvel forsyningsmæssige som miljømæssige og valutariske hensyn stærkt understreger nødvendigheden af, at vi får det størst mulige udbytte af vore energitilførsler; det vil sige, at vi anvender energien så rationelt som muligt, og at vi samtidig udviser meget stor sparsommelighed i vor daglige brug af energi. Jeg mener, at alle er enige herom på tværs af partier og på tværs af traditionelle skel mellem f. eks. forbrugere og erhvervslivet osv. Faktisk er denne enighed om noget, der er ret fundamentalt i hele sammenhængen, vort vigtigste aktiv i løsningen af problemerne.

Opvarmningen af vore bygninger og deres forsyning med varmt brugsvand tegner sig som bekendt for næsten halvdelen af det samlede energiforbrug i landet, og det er i meget høj grad på dette område, vi kan få fordel af en mere rationel udnyttelse af energien. Olien dækker i dag 90 pct. af vort varmemeforbrug. Den varmeplanlægning, der nu er igangsat i medfør af den i foråret 1979 vedtagne lov om varmforsyning, som jeg i øvrigt ikke skal komme nærmere ind på, vil resultere i store ændringer i forsyningssyste-

met. Varmeplanlægningen vil betyde, at vi udnytter energien mere effektivt, samtidig med at vi omlægger fra olie til andre forsyningsformer. Med indførelsen af naturgas og med den udbygning af kraftvarmeforsyningen i fjernvarmenettene, som vi stiler imod, vil ca. 60 pct. af Danmarks samlede varmeforbrug i 1995 kunne dækkes med disse energikilder.

I de områder af landet, hvor kraftvarme eller naturgas ikke bliver tilført, men hvor der er tæt bebyggelse, vil det nok være realistisk at regne med anvendelsen af avancerede kulfyrede fjernvarmecentraler. I den resterende del af bygningsmassen, det er knap en tredjedel, vil olien i endnu en årrække skulle dække en stor del af varmeforbruget. Men også i disse områder er der muligheder for omstilling til andre energiformer. Dette spørgsmål undersøges for tiden af varmeplanudvalget, som til foråret vil aflevere sin sidste delbetænkning, som belyser mulighederne for nye former for anvendelse af el og vedvarende energikilder.

Jeg er bekendt med, at udvalget vil fremkomme med detaljerede oplysninger om anvendelse af især akkumulerende elvarme og om anvendelse af solvarme, vindkraft, biogas, halm og brænde, ligesom elvarme i form af elvarmepumper vil blive vurderet. Udvalget vil også belyse mulighederne for at anvende industrioverskudsvarme og varme fra affaldsforbrændingsanlæg.

Uanset om vi får kernekraft eller ej, er det nødvendigt at anvende energien rationelt for at opnå forbedringer i såvel landets valutasiuation som energisituation. Hidtil har energibesparelserne hovedsagelig bygget på frivillighed, dog kraftigt tilskyndet af de stigende energipriser og af afgifter, der har gjort besparelser mere rentable. Samtidig har økonomiske støtteordninger virket som incitament til gennemførelse af energibesparende foranstaltninger. Disse forhold har imidlertid ikke været tilstrækkelige til at opnå de besparelsesmål for 1985, der er indeholdt i regeringens energiplan for 1976.

Det, der nu er behov for, er et mere langsigtet energispareprogram, der kan sikre gennemførelse af energispareforanstaltninger med sigte på senest i 1995 at nå sparemålene indeholdt i energiplanen fra 1976. Når det gælder den eksisterende bygningsmasse, har de hidtidige erfaringer vist, at sparemålene